

Spørgsmaalet til Botering i speciel Forbindelse med dette paagjældende sværende Spørgsmaal.

Madvig: I den Hestighed, som Debatterne naaede i Slutningen af Formiddagsmødet, undslap der den ærede Finantsminister et Udtryk, som jeg troer, han selv maa beklage at have brugt. Han roste nemlig Thinget for at have taget en besked en Beslutning (Hør!), idet det vedtog den Dagsorden, for hvilken han selv fandt det passende at stemme (Hør! Hør!). Ingen Minister kan passende rose Rigsdagen for Beskedenhed (Hør!); den danske Rigsdag kan have Grund til at være beskeden, med Hensyn til baade sin egen Dygtighed, og det Folk, den repræsenterer, men denne Beskedenhed maa, forsaavidt den er begrundet, Ministerne dele med os (Hør!), og der kan saaledes ikke være nogen Forskiel i Beskedenheden mellem Ministeriet og os. Jeg troer imidlertid, som antydet, at den ærede Minister kom til at fortale sig, idet han vistnok vilde rose Thinget, fordi det havde taget en **besindig** Beslutning (Hør!), og det er denne samme Besindighed, som jeg ogsaa vilde opfordre Thinget til at anvende ligeledes i den nu foreliggende Sag, og nærmest ønskede jeg, hvis det maa være mig tilladt at stille en Opfordring eller Anbefaling til et enkelt Medlem, at spørge den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 4de Valgtreds (Krieger), om han ikke vilde finde det besindigt, efter de Erklæringer vi nu fra Regjeringen have hørt, at tage den af ham foreslaaede Dagsorden tilbage (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg troer, at den ærede Finantsminister bidrog lidt for Meget til at forøge Spændingen ved den Maade, hvorpaa han udtalte sig om Regjeringens Stilling. Hans Ord faldt nemlig saaledes, at de kunde forståes, som om Regjeringen ikke bekymrede sig om Rigsdagens Mening i denne Sag (Ja! Hør!). Ministeren vilde have været i sin gode Ret, hvis han havde indskrænket sin Erklæring og sine Ord til det, hvad jeg ganske vist troer var hans Mening, at en eensidig Erklæring af Thinget ikke var afgjørende (Hør!), idet Afgjørelsen laae paa et andet Sted, saaledes som nu ganske rigtigt er antydet af den ærede

Indenrigsminister. Men Regjeringen kan paa ingen Maade betragte det som en ubetydelig Sag, at Thinget vedkjender sig en Mening, der er modsat Ministeriets (Hør!). Jeg troer imidlertid ikke, at dette Tilfælde vil være tilstede, selv om vi vedtog Dagsordenen, fordi jeg ikke antager, at der foreligger en af Ministeriet udtalt Mening, med Hensyn til hvilken Dagsordenen behøver at opstilles som **Modsætning**. Jeg troer navnlig ikke, efter hvad der nys er blevet udtalt, at Thinget paa nogen Maade behøver at møde Ministeriet med en modsat Mening. Jeg vilde ansee det for meget uheldigt, om Thinget overhovedet skulde komme til at afstemme over denne Dagsorden; thi det vilde være uheldigt, om Dagsordenen blev forkastet, fordi det vilde være beklageligt, om en Sætning, som i sig selv maa ansees for aldeles rigtig, derved kunde siges at være forkastet, men paa den anden Side vilde det ligeledes være meget uheldigt, om den blev vedtaget, fordi derved vilde være antydet, at dens Antagelse havde været en **Nødvendighed** ligesoverfor en modsat Mening hos Regjeringen, men ligesom jeg ikke vil tillægge Regjeringen en saadan modsat Mening uden Nødvendighed saaledes troer jeg ikke, at Nogen, efter hvad der nylig er hørt af den ærede Indenrigsminister, med Føie kan sige, at Regjeringen vedkjender sig en sliq modsat Mening. Hvis Regjeringen havde en saadan, saa kunde vi ikke lade den passere, blot fordi Afgjørelsen tilhørte Rigsretten, men saalænge Sagen ikke er kommet under Discussion, saa kunne vi lade det gaae hen og sige: hvis Nogen handler mod det, vi ansee for rigtigt, bliver det jo et Rigsretsspørgsmaal. Derimod gif det slet ikke an, at Thinget i et vigtigt Anliggende roligt hørte paa, at Ministeriet vedkjendte sig, og erklærede at ville handle efter en Mening, som Thinget ansaae for urigtig, blot fordi Thinget tænkte paa siden at tage Revanche ved at faae Sagen afgjort ved Rigsretten, thi ved Rigsretten redder man ikke det, der skulde reddes. Men da jeg troer, at der ikke foreligger en saadan betænkelig Mening, udtalt af Regjeringen, holder jeg det ikke for nødvendigt for os at møde den ved en modsat Dagsorden, idet jeg